

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

95 ГОДИНИ ОТ УБИЙСТВОТО НА АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ БОРЕЦ ЗА ДОБРОТО НА НАРОДА

ЯНИНИ ГРАМАДИ

“За някогашна чудна Яна
легенда чудна пазят вековете,
а за нов юнак, чутовен знаен
легенда нова
ще пълни вековете”

Да, в легенда се превърнаха животът,
делото и смъртта на Стамболийски.

Колкото и да лаят днес всевъзможни
везнайковци, Стамболийски си остава
сраснат с народа. Неотделим от народа.
Целият си съзнателен живот той отдаде
на борбата за доброто на този народ.
Без остатък, без капка колебание.
Властта за него бе средство за борба за
народно добруване, бе негово оръжие.

Реформите които провежда по
законен път и които днес доста
“историци” се мъчат да омаловажават и
отричат, дадоха земя на стотици
хиляди бежанци от поробените краища
на Родината ни; спасиха народа от
безмилостните ограбвачи-прекупвачи
на селскостопанските произведения;
осигуриха възможност на хиляди
селски деца да се учат; прокараха
стотици километри пътища; дадоха
вода и училища на десетки села и
градове; позлатиха българския лев и
още, и още, и още. А това беше от полза
на само за селяните, а за целия
български народ. За родината ни.

Някои от реформите не бяха
проведени както трябва до край,
защото ги провеждаха хора, засегнати
от самите реформи. Те ги саботираха.
Всички засегнати от реформите се
озвериха, слушиха и събраха в една
глутица. И историята е известна:

Борецът за доброто на народа загина
мъченик и стана легенда. И народът
песни за него запя: “Заплакала е гората,
гората и планината, заради Стамбол
войвода.”

И ще пее през вековете народа. И ще
идва да скланя глава на Янини грамади.

Цветко Николаев

ДАРЕНИЯ за в. “Литературно земеделско знаме”:

Пенко Керемидчиев - 40,00 лв.;
Любомир Тончев - 40,00 лв.;
Цветанка Кръстева
от Пазарджик - 20, 00 лв.;
Силвия Манчева - 10,00 лв.;
Тако Караиванов - 10,00 лв.;
Стоян Колдов - 10,00 лв.

Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

ЗАПЛАКАЛА Е ГОРАТА ЗАРАДИ СТАМБОЛ ВОЙВОДА

Скоро след зверското убийство на водача на БЗНС
Ал. Стамболийски за него са създадени народни песни,
които се запяват из цяла България.

Най-популярната песен за Стамболийски, която се
пее по села и градове е „Заплакала е гората...”

Неин автор е Трифон Кунев, но скоро тя се превръща
в народна. Известният поет и земеделски деец я
написва по мотиви и в тоналността на популярната
песен за славия Индже войвода.

Заплакала е гората
и на гората листето,
мъже по черни угари,
вдовици в черни забрадки,
заплакали са полята
и на полята листата,
селянци по занданите,
сираци по мегданите
заради Стамбол войвода:

„Де да е Стамбол да доди,
земята редом да види,
земята ни се почерни
гората попар удари,
полята слана ослани,
в селата вихър помина,
клетки селянци размята -
кой по тъмни зандани,
кой по стръмни балкани,
кой по пуста чужбина!

Де да е Стамбол да доди,
буйна му снага да видим,
огнени очи да светнат,
мъжки му думи да чуем,
мъките да ни развее!”

Тече Мрица кървава,
никому дума не казва
какъв е юнак загинал
до китните ѝ брегове,
какви е думи издумал
за рода и за народа,
какви е мъки понесъл
за тия черни селянци,
за тия клетки сираци,
за тия кутри вдовици!

Тече Марица кървава,
никому думи на казва
заради Стамбол войвода!

Дунав мътни води влачи,
кърти скални брегове,
а сред него остров злачен...

Остров, взел от екзотичността на Рая, напоен с мъка, стенания, сълзи и кръв, с
оглзгани кости на непогребани хора!

Остров на безсмъртието и на комунистическия грях!

БКП го бе обсебил за Ада, с изверги събрани на пир, душите човешки да вадят!

Там където русалки играха, Дявола с кикот над мъртвите пял.

Край брега върбите листи ронят,

Суховетят ги пилей,

Дунав гневен ги отнася

със надгробен реквием!

Всяка година в последните дни на месец Май идват хора на остров Персин, с цветя да
обсипят безкръстни гробове и заклеят комунизма, Богу да се помолят за
загиналите си братя, неизплакани сълзи да отронят, думи за почит да кажат:

„Братя, спете своя вечен сън! Ние, живите ви помним!”

Живка Танчева

142 ГОДИНИ ОТ ГИБЕЛТА НА ХРИСТО БОТЕВ

В МЕХАНАТА

Тежко, тежко! Вино дайте!
Пиян дано аз забравя
туй, що, глупци, вий не знайте
позор ли е или слава!

Да забравя край свой роден,
бащина си мила стряха
и тез, що в мен дух свободен,
дух за борба завещаха!

Да забравя род свой беден,
гробът бащин, плачът майчин, -
тез, що залъкът наеден
грабят с благороден начин, -

грабят от народът гладен,
граби подъл чорбаджия,
за злато търговец жаден
и поп с божа литургия!

Грабете го, неразбрани!
Грабете го! Кой ви бърка?
Скоро той не ще да стане:
ний сме синца с чаши в ръка!

Пием, пеем буйни песни
и зъбим се на тирана;
механите са нам тесни -
крещим: "Хайде на Балкана!"

Крещим, но щом изтрезнеем,
забравяме думи, клетви,
и немеем и се смеем
пред народни свети жертви!

А тиранинът върлува
и безчести край наш роден:
коли, беси, бие, псува
и глоби народ поробен!

О, налейте! Ще да пия!
На душа ми да олекне,
чувства трезви да убия,
ръка мъжка да омекне!

Ще да пия на пук врагу,
на пук и вам, патриоти,
аз вече нямам мило, драго,
а вий... вий сте идиоти!

НА ХРИСТО БОТЕВ

“Радецки” своя път към вечността поема,
на тихи Дунав сребърни вълни люлей
и Козлодуйски бряг - неписана поема,
събужда мрака - ето родно слънце грей!

Тук великани са целували земята.
На Ботева гърмели огнени слова -
със кървав меч да извоюват свободата,
че робът дигнал непокорната глава!

Врачанският Балкан с любов привет изпраща.
Околчица - о, храм на паднали герои
за битка величава славата препраща...
Българийо, помни, че вечно “Жив е той!”

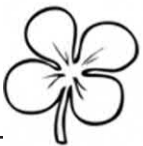
Иван Селановски

ПОКЛОН ПРЕД МЪЧЕНИЦИТЕ ОТ ОСТРОВ БЕЛЕНЕ

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве
и незабравя

на всичко написано
Дора Манчева - 4 април;
Милка Пешева - 12 април,
Вяра Дамянова - 26 април;
Цветан Лалов - 18 май;
Милчо Присадашки - 11 юни;
Габриела Цанева - 16 юни;
Петър Бонев - 24 юни;
Веселина Стамова - 26 юни;
Николай Пачев - 29 юни

ДА СИ СПОМНИМ...

Георги Киришев - 4 април;
Йосиф Петров - 14 май;
Йордан Христов - 22 май;
Боян Илиев - 7 юни;
Марин Начев - 9 юни

ЮНИ

В безкрайна скръб потънаха полята
и секна веселият селски глас;
заплакаха със жалък стон селата
във юнския злокобен кървав час.

И тъжни сълзи ронеха листата,
на старата надвиснала върба,
замлъкна начумерена реката,
сломена от ужасната съдба.

Замлъкна чучулигата, не пее
над плодородната стаена шир...
И кървав вятър с дива сила вее
и шиба безмилостно, безспир.

О, юни! Ти разби без жал сърцата
на хиляди селяци и борци,
но ние, на България чедата
вървим без страх по техните следи.

Петър Илиев

СПОМЕНИ

Днес се скитам сама из полето,
в запустелите наши земи.
Мъка тегне ми все на сърцето
за отминали щастливи дни.

Във златна ръж косите си рея,
по ливадите правя следа...
Със славей песните пея,
като вихър на конска езда.

Със мамините завити ръкави
и мириса на изпечен хляб...
В градината на цветя дъхави
да наднича либе зад плет...

Милка Пешева

**ГОСПОД-БОГ Е УЖ НА
ВСИЧКИ**

Всички ни с любов създава,
но накрая май самички
в пътя тежък ни оставя?
Молим се, но ни не чува!
Храмът е студена пропаст...
Цял живот се с нас бесува,
докато ни гняв закопа!
Сетне хитри Историци
опелото ни изпяват,
за една торба жълтици
и за малко жълта слава...
А земята се не спира
заедно със нас да плаче...
Свири тя на своята лира
и като едно сираче
ни захвърля най-накрая ...
В дланите си ни приема...
Кучетата да ни лаят
щом ги ангелите няма!
И така неосъзнали
се редуваме поредно...
Като някакви абдали
вечно да живеем бедно!

Милчо Присадашки

**МЪРТЪВ ДА,
НО НИКОГА НА КОЛЕНЕ**

С невероятна сила, с болка бих извикал:
Безжалостно разкъсвайте ме зверове
и нека злобата премачка ме с копита,
ако подгъна пред тиранин колене.

Аз знам през хиляди тревоги ще премина,
през зависти, сплетни, обиди, ледове...
Дори да знам, че още жив ще ме зазидат
разкаян пак не ще стоя на колене.

Та аз дори пред Бог не съм заставал
за опрощение на своите грехове,
та пред тези ли, що децата си кръщават
с кръвта на брата си? На колене не!

Георги Заркин

/Написано в комунистическия затвор/

ЛИСИЦА И КАПАН

Тупнала се по задника със лапа,
като минала край вълчия капан
"Напук, ти никога не ще налапаш
лисица от хитрия лисичи клан..."

Поблазило я пак да се повтори,
капана пак за присмех да направи.
Край него близо зъби да отвори,
завинаги за лиса да забрави.

Но случи се нещастие внезапно.
Подхлъзна се незнайно как Лисана
желязото кожуха й налапа,
озъбена, остана във капана...

Цветан Лалов

НА ЗЕМЯТА ПОД БЕСИЛОТО

Когато стъпите на таз земя,
поклон сторете и се прекръстете
пред Дякона и Вечността...
Дълбок поклон сторете и на двете!

На майчица България, че го роди
и от него връх направи,
доказал, че държава се гради,
кога човек си егото забрави!

На Левски, че показа на света,
как се мре за бащиния,
че живот без Бог е суета,
че достойнството не е просия!

Когато стъпите на таз земя,
поклон сторете и се прекръстете!

Петко Павлов

**НАШИ ЮБИЛЯРИ -
ВАСИЛ КАЛФОВ НА 80 ГОДИНИ**

ЯНИНИ ГРАМАДИ

В памет на великия Ал. Стамболийски

Там, на "Янини грамади",
със вяра, почит и надслов
много възрастни и млади
глави прекланят със любов...

Слушаше ги чудна Яна
сълзи рони и тъгува...
Зейналата жива рана
как на тях да излекува?

Стамболе, човек народен...
Честен, мъдър политик
искаше да е свободен
българският род велик.

Нека знаят, помнят живите
варварството. Неговият крах.
как убиха те страхливите,
че беше ги от тебе страх!

Властта я взеха десните...
От тях пък крайно левите.
Убиха най-честните
и ограбиха им нивите...-

Народа гладен. Боледува.
Кой и днес го пита...
И... дълго той ще мизерува,
ако на коварните разчита!

Васил Калфов

СЕЛСКА ОРИСИЯ

На път за града многолюден
край нивата спря се селякът.
От бащина къща прокуден,
какво ли в живота го чака?!

Отиде в заводи омразни
за хляба и малко чорбица.
Сред хора със погледи празни
бе в клетка затворена птица.

Над него червена върхушка
изсипа чернилки нелепи.
Душата му би я градушка
и ръфаха вълци свирепи.

Но Коренът те не убиха.
Той впит е дълбоко в земята.
Фиданките пак се развиха;
просветнаха пак небесата.

И тръгна към селото, семе
да хвърля отново в браздите
надежди за новото време;
на бъдеще ново мечтите.

Засмяна го срещна Зората
по пътя към бащина къща...
Със радост шептяха полята:
"Столетникът наш се завръща!"

Стоян Колдов

НЕСЛОМЕНИЯТ БОРЕЦ

На Евтим Арсов

Обикна селото безмерно,
обикна клетия народ,
презря оная орис черна...
Осъди робския хомот.

В живота скромен и етичен,
излъчващ лунна мекота
сърце бунтовно, дух чиличен,
душа препълна с доброта.

Прегърна селската идея
на Стамболийски, на Петков...
Пое по пътя на Сергея
и стана тръбен боен зов.

Със вяра пламенна, крилата,
сплотява младите чеда...
Кръстосва смело из страната
за мир, за хляб и свобода.

В потайни кътища, канали,
не спря сред бури и кипеж,
със светли огнени скрижали
запали селската младеж.

Течеше в младите ти жили
юнашка непокорна кръв.
Светците даваха ти сили,
сред храбрите да бъдеш пръв.

Започна твоята Одисея
тормоз и мъки, и затвор.
Тогава святата идея
опази чиста от позор.

Изпита ужаси, тревоги...
Премина ада на смъртта.
И стана знаме, път и пример
на селски трудец се народ...

Петко Казанджиев

Васил Станимирков Калфов навърши 80 години! Честито!

Роден е в с. Таваличево, Кюстендилско. Завършил средно образование в гр. Кюстендил. Член е БЗНС от 1990 г.

Пише стихове от ученическите си години в гимназията. Печатал е стихове във вестниците "Земеделско знаме", "Литературно знаме", "Литературно земеделско знаме", "Корени" и местния печат в родния му край. Участва със свои стихове в литературния сборник Детелина - 1, 2, 3 и 4-ти том.

Член е на Съюза на писателите земеделци в България от самото му учредяване през 1997

С ВЯРА В ДОБРОТО

Наивник може би ме днес таксуват,
че вярвам във Човешкото Добро,
че чисти дни ще могат да изплуват,
загърбили и злото, и сребро.

Че богатството тогаз ще са Душите,
че Сърцата ще са ценен капитал,
че добри слова ще стигат до ушите
и че моралът лош ще е умрял.

Със тази вяра служи на Доброто.
Не зная колко много съм успял,
но в път не съм минал през просото
и все далеч от злото съм стоял.

До днес във път с Доброто все дружа
и тъй до своя гроб ще продължа.

Харалан Недев

КЪМ ПОЕТИТЕ

Мълчи ли гневната ти лира
разбий я, направи я прах!
Камшик вземи и не подбирай!
Гърми, поете, нямай страх!
Над правдата ти се надсмяха,
по знамето изляха кал,
със бедните се подиграха,
за гладните ни ги е жал.
О, колко мъченици клетки
броят последните си дни...
Скрижали писани завети
къде и кой ще съхрани?
Ти нова правда и спасение
със лирата си огласи!
Бичувай страх и примирение
с кръвта си пак ни извиси!
Грабни разстроена лира,
разкъсай струните със гняв,
щом отзив в никой не намира,
щом всички носим робски нрав!

Петко Керемидчиев

ПРОЛЕТНА ФЕЕРИЯ

Изтрих нозете си с роса...
Огледах се нагоре във небето.
Неземна, чудна, красота
дарява призори полето...

Букет от аромати, билки и цветя
каква феерия красива!
Това са багрите на пролетта
девойка млада и свенлива.

Радка Гочева

ПОВЕРИЕ ЗА ОБИЧТА

На децата ми

От извора вода безспир да пиеш,
пак жаден ще си ти,
щом само той е изворът
за твоята жажда.

И хлябът уж еднакъв е навред,
а пък единствен хлябът
от святата мечта трапеза
най-много ще ти се услажда.

Просторът син бледней пред теб,
но тръгнеш ли на път,
заплел ръка в ръка любима,
духът ти все ще се възражда.

Незнайна рай-земя и да откриеш,
Ще бързаш все назад,
към роден кът, че скъпи спомени
във теб поражда!

Нина Тончева

ВИСОКОСНИЯТ ДЕН

„Високосният ден”, изд. „Захарий Стоянов”, София, 2018 г., 152 стр. е осмата стихосбирка на Габриела Цанева, автор на 12 книги с поезия и проза. Художественото оформление на корицата е дело на поетесата, а в книжното тяло са включени 11 автори картини. Езикът е метафоричен, богат, наситена палитра от багри, усещания и внушения. Книгата е завладяващо пътешествие, което превръща детайлите на делника в плетеница от неочаквани обрати на възприятията, често дава отговори на незададени въпроси, но оставя на читателя много следи, по които може да стигне до своите прозрения. В тази книга Габриела Цанева е различна гневът и бунта от първите й творби са твърде дълбоко в тъканта на „Високосният ден”, за да се усетят при пръв прочит, малко са стиховете, в които преобладават аналитичността и почти научната точност, с които преди е търсела отговорите на въпросите за същността на вселената и битието, тук тя дава превес на сетивата, за да достигне до основното си послание да търсим, изживяваме и споделяме високосните мигове на живота...

*Тихо изтича високосният ден
подаръкът на календара,
Откраднат от природата...*

ОБЯД ОТ ЦВЕТА

Ще приготвя обяд от цветя,
ще го поднеса в златна чиния,
ще подреда на масата
свещ, две чаши вода, ваза
и бутилка вино.

Ще направя обяд от цветя -
нещо ароматно и зримо
като торнадо в степта
и вихрушка в комина.

Ще изям обяд с цветя,
ще пия вода, ще измия
чинията с вино, вазата
ще строша и
ще чакам свещта да изтлее.

Тогава ще ме намериш.

Габриела Цанева

Ето защо да се говори за паднал на полесражението е истинско страдание, особено другар като ЕВТИМ АРСОВ. Всеки спомен за него разкъсва сърцата ни от болка. Всяка черта на образа му, всеки жест, всеки миг от бурния му живот са пред нас неговите идейни другари и ни напомнят величието на един достойно изпълнен дълг. Той бе чужд за сантименталности, не познаваше униние. Посветил живота си на един идеал, зовеше другарите си да продължат делото му. Рядко в една личност се намират събрани заедно толкова много духовни и морални качества. ЕВТИМ АРСОВ притежаваше всичко, което беше потребно на един борец, общественик и другар: природна интелигентност, идейни принципи, здрав и силен характер.

Искрен, убеден, честен, верен на идеите, той съумяваше да обхване обективната действителност на всяко събитие, на всяка акция на противника. Преценките му за хора и събития бяха забележителни.

ЕВТИМ АРСОВ притежаваше желязна воля. Нея беше поставил изцяло в служба на борбата. С несмутимо спокойствие посрещаше всеки удар на врага. Непокколебим, ЕВТИМ АРСОВ даваше всичко за идеите на земеделското движение.

СВЕЩЕНАТА ПЕДЯ БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ КОЗЛОДУЙСКИЯТ БРЯГ

И в новата си книга „Свещената педя българска земя Козлодуйският бряг”, Николай Пачев, за който път доказва непомръкватата си любов към „Свещената педя българска земя Козлодуйският бряг” и че подвигът на „Воеводата на воеводите” Христо Ботев, е жив, част е самият него. По същество книгата е сборник, в който авторът Николай Пачев понастоящем уредник на музея на Ботевата чета е събрал, анализирал и подредил богат текстове и снимков материал картини, илюстрации, извадки от пресата, биографии, изказвания на видни и не толкова видни личности, на посетители родолюбци и още редица любопитни и малко известни факти.

Съдържанието на сборника впечатлява не само с външното видимо богатство на експозицията, събирана с много усилия и труд дълги години, но и с осезаемата емоция, развълнувана, даже когато се представя всеки детайл, всяка подробност, всяка снимка и надпис под нея. С особена гордост и синовна признателност авторът говори за хората, помогнали за овековечаването на „Свещената педя българска земя”, празненствата през времето, събирали хиляден народ на сакралната дата 17 май, денят, в който

Войводата и четниците му поемат към безсмъртието; радетелите за построяването на величавият паметник на брега на Дунав, малки и по-възрастни родолюбци, осъществили с не малко усилия реставрацията на легендарния параход „Радецки”.

Сборникът „Свещената педя българска земя Козлодуйският бряг” трябваше да се появи, крайно необходим е за повдигане духа на изтерзания днешен българин, манипулиран от „приятелски” нашественици подкопаващи националното му самочувствие е гордост.

Адмирации за автора му, за уредника на музея на Ботевата чета, за Големия българин, съдбовно свързан с родното си място и със „Свещената педя българска земя Козлодуйски бряг” - Николай Пачев.

Академик Благовеста Касабова

ВЯТЪРЪТ, ОТ КОЙТО ЗАВЕТ НЯМА...

Ето, че се появи втори сборник с разкази под познатото заглавие „Вятърът от който завет няма”. Това показва най-малкото две неща: Първо, че писателят Цветан Лалов харесва това заглавие, каквото няма подобно в българската литература. И второ, че то силно се връзва с негативните му спомени от тоталитарното време, които са обект на двата сборника с разкази.

Цветан Лалов се появи късно в литературата, на зряла, дори на презряла възраст. Преди това той е бил медицински фелдшер и е церил хората в Северна България и в Трудови войски. А на стари години, вместо да кисне по кафенетата и

кварталните градинки и „бистри” политиката с изкукуригалите си набори, той предпочете да улови перото и да разкаже своите спомени от тоталитарното време. По този начин той не само осмисли живота си на стари години, а което е по-важно, остави в родната литература описания на случки и образи, каквито не е имало до този момент. Намирам това за много важно, защото писателите от времето на Соца, или т.н. „соц-реалисти”, мълчат сега като пукали за срутването на социалистическата система и за нахлуването на псевдодемокрацията, с нейните нови лъжи, измами и грабежи. А Цветан Лалов, който не е обременен от миналото и който не е кадил тамян на Соца, разказва за достоверни неща от живота, каквито ги няма в белетристиката.

Той бръкна смело и дълбоко в раната на бита и душевността на българския народ, причинявана от тоталитарното минало. Той описа трагични случки и загинали образи, каквито няма други в родната литература. В този смисъл той стана не само пионер в описанието на антикомунизма, а и летописец на трагичното време, провъзгласено от пропагандата за най-справедливия и прогресивен строй в историята.

Разбира се това стана след 10-ти ноември 1989 г., когато Соца се срути както в България, така и в цяла Източна Европа и цензурата падна. Преди това не беше възможно да се публикуват неговите писания. Впрочем, преди това те въобще не съществуваха. Всичко което написа Лалов е след 10-ти ноември. Затова може някой заклет привърженик на Соца да каже „след дъжд качулка” или „На умряло куче нож вади!”. И това ще бъде неоснователна оценка, защото описанието на золумите на тоталитарното минало е необходимо за днешната литература. Иначе ще излезе, че това тоталитарно минало е било тържество на справедливостта и демокрацията. А всички знаем, че не беше така. Вятърът, от който завет няма, който задуха след преминаването на Червената армия през Източна Европа, роди невиджаните форми на азиатско насилие, на кръв и класова омраза, на терор и убийства, каквито нито България, нито Източна Европа заслужаваха.

Във втория сборник Цветан Лалов е събрал десет великолепно разказа, в които ни разказва за тоталитарното време на родния му край. Всички са документално-художествени. В тях няма нищо измислено. И в това е тяхната художествена сила. Герои на тези разкази са два типа хора: селски труженици от една страна и политически насилници и мракобесници от друга. Симпатиите на автора, естествено са на страната на първите. Основният тон на целия сборник е класовата ненавист между хората в едно общество изтъкано от лъжата, насилието и репресиите. Смятам, че свърх-идеята на сборника е да покаже на днешния и утрешен читател основната причина за загиването на социалистическото общество. А тя е, че то беше построено върху тоталитарна основа, върху насилието.

Всичко, което е написал до сега Цветан Лалов, дори и детските му стихотворения, е патриотично. За него свободна и демократична България стои над всичко. Творчеството му е плод на „духа народни”, за който както казва великият Вазов „той на мре!”. Амин!

СЪДБИ ПО ПЪТЯ

И с новата си книга „Съдби по пътя” поетесата Маргарита Нешкова доказва колко истинско е нейното творческо дарование; колко дълбоко в сърцето й са загнездени родословните корени, съдбите на най-близките й роднини; колко достойно и предано изпълнява своя дълг и заветите им ...

Разбира се идейно-естетическият обхват в стихотворенията й не се ограничава само с този тематичен кръг. Той е много по-широк и дълбок. Стиховете й са наситени със силен социален, патриотичен, философски заряд, с изводи и обобщения за смисъла на човешкия живот.

Като цяло книгата стои на високо художествено равнище. Това е истинска поезия - без декларативност, дидактизъм и сухи послания. Наситена със силно въздействащи изразни средства метафори, символи, видения...

Стихът на Маргарита Нешкова не е прикован в класическото стихосложение, а е по-свободен, по-асоциативен, по-необуздан. Но възлнуващ, емоционален, намиращ пътя към сърцето на читателя.

Всичко това се потвърждава от цялото съдържание на книгата и най-вече от стихотворения като „Водата”, „Корен”, „Тъжно време”, „Сезони”, „Тихо”, „Оптимизъмът чука”, „Сбогом самота” и много други.

САМА ЗА СЕБЕ СИ

Родена съм в с. Долна Бешовица, община Роман, родното село на баща ми. Майка ми е от с. Рогозен община Хайредин. Живее в гр. София. Вече като пенсионерка имах достатъчно време да събера стиховете си писани през целия ми съзнателен живот в часове на радост и мъка, и да ги издам в книги посвещавайки ги на моите любими близки, които бяха горди и достойни хора от трудовия народ на България..

Баща ми Цветан Цеков Нешков през 1951 г. е осъден заочно от Плевенския окръжен съд на 20 години лишаване от свобода на основание чл. 70, ал. 1 и чл. 35 от НЗ и на 22 години от права по чл. 28 от НЗ, като Никола Петковист. През 1961 г. на основание чл. 1, т. 3, б. „А”, от З А е амнистиран и пуснат от затвора, където е престоял близо десет години.

За „греховете” на моя баща плаща не само моето семейство - мама, брат ми и аз, но и близките ми - баби, дядовци, чичовците ми...

Издадените от мен книги са: Осем китки посветена на моите родители; Цветен пращец на моята майка; Хоризонти в моя сън на моята баба от с. Рогозен; Царевичка на кръстопът на татко; Съдбовни пътеки на моята

Сирака от с. Рогозен, Врачанско, по професия дърводелец, убит от комунистите във Врачанския затвор, осъден като частен селскостопански производител за „неиздължен” данък, след като плодородната наследствена и прекупена от него земеделска земя в размер на 49 декара е одържавена и сменена с каменисти и неплодородни ниви. Комунистите го наричаха „кулак народен враг”, С МНОГО ОБИЧ И ДЪЛБОК ПОКЛОН!

КОРЕН

Надолу, все навътре дълбае
впива упорити пръсти в пръстта.
Алтернативна корона чертае
храни зелените свежи листа...

Не знае как изглежда деня
на леките шумни победи
колко страшен, зловец е съня
на суетност и амбиции бледи...

Обича ствола, листата зелени,
всички пъпки над него родени...
Пръстта с благодарност прегръща
негов храм и гроб, родина и къща...

Сухата пръст събрал в шепата
чака от дъждовни капки подкрепа...
Предан, добър, всеотдаен
мъдър шрих от кръговрата безкраен...

Жизнени сокове без корист събира
за лист, пъпка, за цвета ухаен,
за плодовете ... Не спира...
Умре ли той всичко умира!

Маргарита Нешкова

една млада героиня преди това след тежки инквизиции беше хвърлена от етажите на Държавна сигурност, инцидентно самоубийство. Мара Рачева показа с героичната си смърт как се мре за народ, Родина и идеи.

По това време по-голямата част от бивши офицери, милионери и политически мародери са в услуга на болшевишката власт.

В болницата на централния Софийски затвор ЕВТИМ АРСОВ е „лекуван” от престъпника убиец полковник лекар Аладжов. По същото това време при него идват двама членове на ЦК на БКП. Те нашироко му говорят и подхвърлят хитри уловки. Говорят, че някои от неговите приятели, които са се приобщили към „народната власт”, са вече народни представители. Пратеници на партията искали от него само едно: Да осъди политиката на БЗНСН. Петков и да осъди емиграцията, която била корумпирана и служела на чужди агенции.ЕВТИМ АРСОВ спокойно им отговорил: Моите идеи са моят свещен дълг към Родината. След време ще се разбере кой е служил на чужди агенции и упорито им показал своята сила и поразяваща идейна чистота и готовност за саможертва.

59 ГОДИНИ ОТ ЗВЕРСКОТО УБИЙСТВО НА ЕВТИМ АРСОВ, ЧИИТО КОСТИ ЛЕЖАТ НЯКЪДЕ ОКОЛО ПАЗАРДЖИК ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА ЕДИН ДРУГАР

Лагери, затвори, побоища, мизерия- той всичко приемаше по естествен начин, с чувството че изпълнява своя дълг към народ и Родина.

Осъден на 20 години затвор, Евтим бе знамето, духът, който ни даваше сили по бурния и стръмен път на борбата за земеделските идеи.

По идеализъм се равняваше на нашите възрожденци и апостоли. По подвизи той имаше много съперници. Не говореше за себе си, а всички знаехме, че е с издръжлив и железен характер, смел, справедлив и честен.

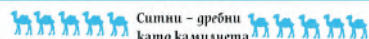
Ето вижте: ЕВТИМ АРСОВ през 1946 година е в листата за народни представители на БЗНС Н.Петков. Заради властолюбие на Дора Косева е изваден от листата и Дора влиза на неговото място. ЕВТИМ АРСОВ приема това спокойно и не отива както Обов при БКП, а с още по-силна жар продължава да работи за земеделските идеи.

Срещата ми с ЕВТИМ АРСОВ стана в болницата на Софийския затвор през 1947 година. В килията, в която ме оставиха беше ЕВТИМ АРСОВ, СТОЙЧО МУШАНОВ и монархофашиста-началник спец. команди при преврата 1923 год. полковник Кузманов. За особен разговор не бе възможно в килията, а ключар ни беше Борис Дамянов.

Но на карето /разходките/ в продължение на три месеца доста много си поговорихме. Така Евтим ми разказа как от плевенския затвор е преместен в болницата на Софийския затвор. Как е посрещнат от началниците на режима Ванков, Тричжов и Горанов - с очи напоени със змийска отрова.

НИКОЛА ПЕТКОВ вече е обесен. Видни земеделски деятели вече са мъртви, други са с големи присъди в затворите или в имиграция, а трети като Павлов, Асен Стамболийски, Светла Даскалова, Владо Вампирски,

Пелин Пелинов

АНТИКНИЖОВНИК

Човек без храна духовна
носи душа греховна!

ДА ЖИВЕЯТ РЕКЛАМИТЕ

Мило ми е, дражко ми е
да слушам и да гледам
на Митко ТВ Пайнера
веселата компания.
Те... /пием, пеем, пушим,
дамаджани сушим
да живеят тарикатите/
И... да живеят рекламните!
От опиянения меломан
дядо Начко коз бунар-ски!

Атанас Личев

ДС-ДОНОСЧИК

В подходящите моменти
отстрани надлежно
всички документи
за ДС принадлежност:
разните картончета,
че е получавал милиончета,
доносите дето писал...
И сега ни лук е ял,
ни на лук мирисал!

Агент Ченгеджиев

ПРАЗНО ПОЛИТИЧЕСКО
ПРОСТРАНСТВО

Дясно и ляво -
все некадърно.
Всякъде плява,
никъде зърно!

ТРЕЗВА

Поде -
водка, кола, бира...
Доде
колабира!

ЗАВРЪЩАНЕ

Макар невероятно,
зарязя даже и Париж!
Завърна се обратно...
за нашенски алъш-вериж!

Бодил Розин

СЪВРЕМЕНИЦИ

Творците на халтура
перото си шлифовали
и днес си пеят песнички
не познаващи провали...
В маскарада цирков
конете разиграват,
пак лапат с пълни шепи
и плюят, не прощават...
Напълнили си гушите
за миналото жалят
срещу тлъсти хонорари
и все в попътни гари.

Амиш Вешкова

ЗЕМЕДЕЛЦИ
НА ЯНИНИ ГРАМАДИ

Едни души ограбени,
други бездуховни кютуци.
Традицията тук е още запазена:
събира вярвачи и айдуци.

По комунистическо ни откраднаха БЗНС-то,
по демокрацията му раздробиха сърцето.
Убийците бащини как да прегръщаме?
От погнуса вече повръщаме!

Георги Козарев

ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА ЕДИН ДРУГАР

В град Перник беше открит паметник на Евтим Арсов. Средствата за построяването му бяха събрани от доброволни дарения на земеделци от цялата страна чрез вестник „Земеделско знаме“.

От стр. 3

Един ден казват на Евтим Арсов, че има посещение, срещнахме си погледите и той излезе. Отвеждат го в стая, в която Евтим вижда Бумбаров и Светла Даскалова, които му се представят като пратеници на Георги Трайков със заплахата, че ако не се приобщи ще бъде ликвидиран. Така го увещават и заплашват повече от час, но ЕВТИМ АРСОВ остава твърдо на своите позиции.

Тази закана бе изпълнена в Пазарджишкия затвор. В края на 1957 година от Софийския затвор Евтим Арсов бе преместен в Пазарджишкия. Отново бяхме заедно на един етаж така да се каже на обикновен режим. Но в първите дни на януари 1959 година дежурният надзирател му казва да си събере багажа и да излезе на коледото. На следващия ден разбрахме, че е на третия етаж северното крило, в килия 62. На 3 февруари 1959 год. се разнесе страшната вест: Евтим Арсов се обесил. Злокобната вест се разнесе из целия затвор. Ние, затворени в клетките, нищо не можехме да направим. Казахме си само „Бог да го прости“. Всички добре познавахме Евтим Арсов, никой абсолютно не повярва на тази мръсна коварна лъжа. Покъсно след излизането ми от затвора аз научих истината за убийството от устата на там присъствалия старши надзирател и партиен секретар Стоян Спасов.

Предавам по памет. Беше през 1962 година. Отивам на бензиностанцията да си напълня запалката с бензин. Там беше въпросният Стоян Спасов с един джип. Попита ме какво правя на бензиностанцията казах му, че искам да си заредя запалката с бензин. Той ми предложи услугата си и поиска да поговорим. Аз приех да го изслушам. Каза на шофьора му да изведе колата от бензиностанцията и да го изчака. До бензиностанцията имаше градинка и той предложи да отидем в нея и седнем на една от пейките. Най-напред ми се извини с думите: „Било каквото било, Иване“ и продължи: в убийството на вашия другар, аз видях жестокото убийство на баща ми, пропих се и напуснах затвора. Сега съм личен състав в комбинат „Марица“, ако можеш да приемеш моята помощ за работа - обади ми се. А сега ако искаш да узнаеш истината за убийството на Евтим Арсов, изслушай ме.

На 02. февруари 1959 година от София пристигнах в затвора Вълков и Вангелов от отдел „Затвори“. Към 8 часа вечерта на същия ден ме извикаха при тях, беше и майор Аврамов.

Наредиха ми да взема и отведа при тях един криминален затворник. Така към 9 часа вечерта Вълков, Аврамов, Рангелов, аз и криминалния отидохме на 3-тия етаж северното крило. Вълков остана на входа на крилото, а Рангелов, Аврамов, аз и криминалния, който държеше късо дърво накрая с желязо. Там ми наредиха да отворя килия 62, в която беше Евтим Арсов. Отворих - на вратата на килията беше Евтим. Пръв влезе Рангелов, след него Аврамов. Влезнахме и ние с криминалния, който в ръката си държеше късото дърво с желязо. Аз имах вече усещането, че нещо ще се случи, а и през това време Вълков стоеше отвън на етжа. Рангелов започна да разговаря с Евтим Арсов, а той му отговори: „Аз казах, Вие знаете моята позиция“.

Просто по невидим от мен знак криминалният с много силен удар се опита да удари Евтим по главата, но той някак си мигновено реагира с лявата ръка. Удара беше толкова силен, че на Евтим ръката увисна. Но веднага последва втори удар в главата и Евтим падна безжизнен на пода. След допълнителна обработка на стаята и на самия Евтим /разбирай почистване/ го оставихме в килията. На другия ден съставиха акт, че е починал, а не е обесен.

И така угасна един борчески живот, посветен на народа и селската правда.

ЕВТИМ АРСОВ беше един изключителен човек със силен и волеви характер и дълбоки убеждения. Той знаеше защо живее на тази земя. Защото пред него и над всичко стоеше дългът да бъде верен на себе си, на идеите си, на бъдещата свободна и независима България.

И сега ЕВТИМ АРСОВ ни зове към чисти земеделски дела и нека днес пред неговото име да се закълнем, че неговия кървав път ще продължим, защото ЕВТИМ АРСОВ плати жестоко за своята смелост, а ние увлечени в своята алчност и властолюбие почти го забравихме. А той горя в свещен огън. Той не живя за себе си. Неговият поглед отиваше далеч напред извън времето и пространството, където се надяваше да срещне хора, съвършени, освободени от страх и грижи, победили гнета в себе си.

Но колко много реализъм и хладна практичност се крие зад дълбоката му мечтателност, знаят само онези които имаха щастието да му бъдат скромни сътрудници в политическата дейност. Нека да бъдем като него - до гроба верни на народа си, на свободата и интересите му.

Само така ще можем да кажем, че сме негови другари.

ЕВТИМ АРСОВ не бива, не трябва и няма да умре в нашето съзнание.

Не трябва да умре и за бъдещите поколения, като увековечим името му.

ТЪЖНА ВЕСТ

На 11 май почина всеотдайният на БЗНС и талантлив поет Петър Илиев от с. Згориград, Врачанско, член на Съюза на писателите земеделци в България още от първите години на учредяването му през 1997 г.

Като член на Окръжното ръководство на ЗМС и негов организатор във Врачанско, е първопричина за учредяване на Клуб на писатели земеделци в с. Руска Бяла, Врачанско, през май 1946 г., както и на други Културно-просветни и творчески клубове във Врачанска околия по това време.

Поклон пред светлата му памет! Почивай в мир!

СБОГОМ МИЛА РАДОСТИНА!

Една чиста и божествено красива душа литва към небето в края на зимата и началото на пролетта през тази, 2018 година...

Малцина от нас я знаех и познавах, а които я знаеха, не я добре познавах... Защото човешкият ни и християнски нрав, макар и вековен, не е изрядно съвършен.

Лесно е, през месец-два, минавайки край някой храм, да влезем в него, да запалим свещица и да се прекръстим пред закачените по стените икони на светци и мъченици... Трудно е обаче, и не е много в нравите ни, искрено да осъзнаем и

и обходим пътя на тези светци и мъченици, чрез който те са просияли с делата си и са дошли посмъртно до вечния покой в тишината на храма.

И ако някой от прочелите тези тук слова се учуди защо ги пиша, то е, за да покажа и докажа, че и нашата прескъпа покойница Радостина Георгиева Мечева изживя краткия си живот сред нас, българите и земеделците, като истинска мъченица!

Две мъчителни обстоятелства я съпътстваха през всичките дни на нейния живот, който премина като бързо изгаряща звезда, като небесно мигновение...

Тя се роди в години, когато родната ни България бе дългогодишна мъченица под червена тирания, роди се и сред род, семейство и народ, борещи се на живот и смърт срещу тази тирания. Тя е дъщеря на семейство Димитрина и Георги Мечеви и внучка по майка на всеизвестния командир на Сливенските горяни Георги Маринов Стоянов ТЪРПАНОВ от селата Желю войвода и Тополчани, Сливенско, убит през през декември 1951 г., чийто незнаен гроб Радостина с години е търсила.

Цялото й семейство и родствено обкръжение са хора, сродници на участници и убити при сраженията горяни в Сливенския Балкан, в местностите Гребанец, нивища, връх Синилка, мечия конак и други. Знаю е, че 11 души от сливенските горяни са осъдени „на смърт чрез разстрел“, а много други са с доживотни присъди. Това създава трайно потискащата атмосфера, при която Радостина израства като личност. Защото и семейството на баща й не живее безоблачни дни. Георги Мечев е борбено действен, да не кажа и войнствен земеделец по убеждение.

Помня, как след настъпването на политическа свобода у нас, заедно ходехме на събрания, конференции и митинги на БЗНС, той произнасяше дръзки и съдържателни речи, а в задния му джоб винаги личеше нещо желязно... Тогава и Радостина често ходеше с нас, не носеше дамска чантичка, а пазарска чанта с пълна с книги на репресирани българи, които започнаха да издават своите спомени след премахването на болшевишката цензура. Тогава започна да излиза и един вестник на свободни теми „Анти“, после „Про и Анти“, в който тя публикуваше първо малки дописки, после и големи полемични статии, на темата за борбите срещу пропадещата вече тоталитарна власт и за загиналите в тези борби. После, родителите й боледуваха и починаха, тя се затвори в себе си и дълго не се бяхме срещали.

И чак сега, преди месец, получих бройка от нейната авторска книга „Горяните в източния Балкан“. Ах, колко е важно на тази тема да пишат участвалите, или семейно свързаните с тях горяни, каквато е Радостина.

Много е ровила авторката из архивите, много е чела досега издадените книги на тази тема. Радостина акуратно се позовава на мемоарната епопея-трилогия „Записки по българските страдания 1944-1989“, цитира „Миналото в мен“ на Габриела Цанева, статии на Ваня Жекова, Даниела Горчева, Стефан Цанев и др. Висока оценка заслужава и редакторът на книгата Стоян Райчевски, защото в нея са вместени голяма доза документи, материали, спомени и коментари, защото чрез това съдържание, узнаваме не само онова, което авторката знае, но и онова, което е открила в архиви и документи, книги и разкази на хора, преживели пожара на събитията.

Поклон!

Иван Табаков, 01.02.2001

ТИХА РЕВОЛЮЦИЯ

Внуците сменяха във властта дедите си и за греховете им затвориха очите си, нямало избити в лагерите хора, нямало и залпа огнен на Аврора. От народен съд убийците се скриха, името на партията бързо промениха. Те това е революцията тиха!

ФИЗКУЛТУРНИ УПРАВНИЦИ

Един за футболист тренира,
утеха явно там намира,
а друг превърта се на лоста...
Пък ние жертва на мечтите,
минахме на хляб и сол, горките!

В ПАРЛАМЕНТА

Ядат се като побеснели песове -
едни със западни бомбета,
а други със червени фесове.
Апостол Левски гледа от портрета
и съжالياва ги народните избраници,
дошли единствено за тлъсти надници.

Стоян Колдов

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:

Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Нешкова
Предпечат:
Г. Цанева

контакти:

София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
kiril_draguch@abv.bg
gabrielle@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg

